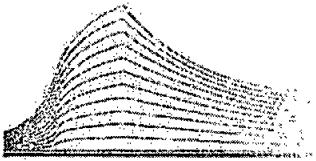

Kopie

Afgeleverd aan: arbeidsrechtbank te Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2016/ 1141
Datum van uitspraak
22 april 2016
Rolnummer
2014/AB/765

Uitgifte

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

COVER 01-00000430792-0001-001A-01-01-1

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

[

appellant,

vertegenwoordigd door mr. DE WITTE Martine, advocaat te 1000 BRUSSEL, Kongolaan 16
bus 17

tegen

VZW VLAAMS – BRUSSELE MEDIA met maatschappelijke zetel te 1050 BRUSSEL, Eugène
Flageyplein 18, rechtsoptvolger van de VZW NIET- OPENBARE TELEVISIEVERENIGING
TVBRUSSEL,

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. VOTQUENNE Didier, advocaat te 1170 BRUSSEL,
Terhulpssteenweg 166

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op
tegenspraak op 23-05-2014 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 1e
kamer (A.R. 11/9004/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 25 juli 2014,
- de conclusies voor de appellant,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare
terechtzing van 18 maart 2016, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad
werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. FEITEN

a.-

De heer D trad op 1 november 1996 in dienst van de vzw TV-Brussel (hierna genoemd de vzw) als directeur-hoofdredacteur, met schriftelijke arbeidsovereenkomst van 18 september 1996.

Met E-mail van 17 juli 2010 meldde de heer Hoornaert, voorzitter van het bestuurscomité van de vzw, aan de leden van dit comité dat hij op donderdag [15 juli] op de hoogte werd gebracht van een klacht die door 'de Minister' werd neergelegd tegen de heer C wegens belangenvermenging en fraude.

Met E-mail van 27 juli 2010 gaf de heer Hoornaert aan de leden van het bestuurscomité een samenvattend verslag van het gesprek dat hij op dezelfde avond had gehad met de heer D naar aanleiding van deze klacht.

Met E-mail van 28 juli 2010 nodigde de heer Hoornaert de heer D uit op een 'extra en dringende' vergadering van de raad van bestuur op vrijdag 30 juli 2010.

Uit een proces-verbaal van de raad van bestuur van 30 juli 2010 blijkt dat de heer D een uiteenzetting heeft gegeven over 'het gebeurde', waarna de raad met meerderheid van stemmen besliste om over te gaan tot ontslag om dringende redenen van de heer C. Bij dit verslag werd een woordelijk verslag gevoegd van de uiteenzetting die de heer D had gegeven.

Met brief van vrijdag 30 juli 2010, door de heer D op dezelfde datum ondertekend voor ontvangst, ontsloeg de vzw de heer C om dringende redenen.

Met brief van maandag 2 augustus 2010 volgde de kennisgeving van de dringende redenen. Na een weergave van de voorgaanden en van de verklaring van de heer D aan de heer H op 27 juli 2010, concludeerde de vzw:

"Wij kunnen niets anders dan vaststellen dat telkens TV Brussel voor een aflevering van Studs of Anneessens 3.750 EUR betaalde aan het productiehuis Q & Q 250 EUR voor u bestemd waren.

Aan 13 afleveringen per seizoen gedurende 4 jaar betekent dit dat TV Brussel, zonder het te weten, 13.000 EUR te veel heeft betaald aan Q & Q. Immers, had u geen 250 EUR per aflevering gefactureerd aan Q & Q dan had TV Brussel per aflevering slechts 3.500 EUR moeten betalen.

Ofwel hebt u werkelijke prestaties persoonlijk gefactureerd aan Q & Q die kaderden in uw opdrachten als hoofdredacteur van TV Brussel en dus reeds bezoldigd werden door TV Brussel.

Het bedrag van 250 EUR per aflevering kwam in dit geval niet aan u toe, maar wel aan TV Brussel.

Ofwel factureerde u, met het akkoord van Q & Q fictieve prestaties, die in werkelijkheid geheime commissielonen dekten voor de toekenning van opdrachten aan het productiehuis Q & Q;

In beide gevallen hebt u zich schuldig gemaakt aan een onaanvaardbare belangenvermenging.

[...]

U hebt door zo te handelen het vertrouwen dat TV Brussel moest hebben in haar hoofdredacteur volledig vernietigd."

b.-

Uit een vonnis dat op 1 december 2011 werd gewezen door de correctionele rechtbank te Brussel blijkt dat de heer D op rechtstreekse dagvaarding van de procureur des Konings van 28 september 2011 werd beklaagd van (samengevat):

- A. met bedrieglijk opzet of oogmerk om te schaden, valsheid in geschrifte te hebben gepleegd door met het bedrieglijk opzet zichzelf onrechtmatige voordelen toe te kennen, diverse valse facturen te hebben opgesteld, en met hetzelfde bedrieglijk opzet of oogmerk om te schaden van de valse stukken gebruik te hebben gemaakt;
- B. door het aanwenden van listige kunstgrepen de partijen verbonden door een contract van huur van werk, bedrogen te hebben omtrent de hoeveelheid of de hoedanigheid van het geleverde werk, en door misbruik te maken van valse facturen.

Met voornoemd vonnis sprak de correctionele rechtbank de heer D vrij van deze tenlasteleggingen.

Met betrekking tot de tenlastelegging A (valsheid in geschrifte door het opstellen van valse facturen) oordeelde de rechtbank dat de feiten van valsheid niet bewezen waren, vermits de heer S : de echtheid van de facturen kon controleren en de facturen nooit werden voorgelegd aan de vzw.

Met betrekking tot de tenlastelegging B (bedriegerij omtrent de hoeveelheid of de hoedanigheid van het geleverde werk door het aanwenden van listige kunstgrepen) oordeelde de rechtbank dat de feiten van bedriegerij en meer bepaald van de listige kunstgrepen op grond van de huidige elementen van het strafdossier niet met voldoende gerechtelijke zekerheid bewezen waren.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met verzoekschrift op tegenspraak, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank te Brussel op 29 juli 2011, vorderde de heer D voor de arbeidsrechtbank te Brussel:

in hoofddorde:

- de nietigheid vast te stellen van het ontslag om dringende reden wegens schending door de vzw van artikel 35 alinea 3 van de Arbeidsovereenkomstenwet;
- de vzw te veroordelen tot betaling van een vergoeding overeenstemmend met de duur tussen het tijdstip van het ontslag op 30 juli 2010, begroot op 1 miljoen euro;
- de vzw te veroordelen tot een schadevergoeding wegens misbruik van ontslagrecht, provisioneel begroot op 15.000 euro;
- akte te nemen van het recht dat verzoeker zich voorbehoudt om een brugpensioenvergoeding te vorderen wegens het onterecht ontslag om dringende reden;
- de wettelijke en de gerechtelijke intrest op voornoemde bedragen, te kapitaliseren van zodra zij betrekking hebben op een volledig jaar;
- het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad zonder enig voorbehoud.

in ondergeschikte orde:

- vast te stellen dat er geen dringende reden tot ontslag was;
- de vzw te veroordelen tot betaling van een vergoeding overeenstemmend met de duur tussen het tijdstip van het ontslag op 30 juli 2010, begroot op 1 miljoen euro;
- de vzw te veroordelen tot een schadevergoeding wegens misbruik van ontslagrecht, provisioneel begroot op 15.000 euro;

- akte te nemen van het recht dat verzoeker zich voorbehoudt om een brugpensioenvergoeding te vorderen wegens het onterecht ontslag om dringende reden;
- de wettelijke en de gerechtelijke intrest op voornoemde bedragen, te kapitaliseren van zodra zij betrekking hebben op een volledig jaar;
- het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad zonder enig voorbehoud.

b.-

In zijn derde aanvullende en syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van de arbeidsrechtbank op 8 april, vorderde de heer C verder in zeer ondergeschikte orde, indien zijn vordering gedeeltelijk gegrond verklaard zou worden, de vzw te veroordelen tot 9/10 van de kosten.

De gevorderde rechtsplegingsvergoeding werd begroot op 16.500 euro.

c.-

Met vonnis van 23 mei 2014 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel de vordering van de heer D ontvankelijk doch ongegrond; zij veroordeelde hem tot de kosten van het geding, begroot op 16.500 euro rechtsplegingsvergoeding.

d.-

Er wordt geen melding gemaakt van een betekening van dit vonnis.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd op de griffie van het arbeidshof te Brussel op 25 juli 2014, tekende de heer D hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 23 mei 2014 werd gewezen door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel.

Hij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou vernietigen en opnieuw recht doende, de gewijzigde vordering ontvankelijk en gegrond zou verklaren als volgt:

in hoofdorde:

- de nietigheid vast te stellen van het ontslag om dringende reden wegens schending door de vzw van artikel 35 alinea 3 van de Arbeidsovereenkomstenwet;

in ondergeschikte orde:

- vast te stellen dat er geen dringende reden tot ontslag was;

PAGE 01-00000430792-0006-0018-01-01-4

in beide gevallen:

- de vzw te veroordelen tot betaling van een vergoeding overeenstemmend met de duur tussen het tijdstip van het ontslag op 30 juli 2010 en het ogenblik waarop de heer D [zijn loopbaan normaal beëindigd zou hebben, hetzij op 67 jarige leeftijd, zoals aangevuld in de conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 27 maart 2015], begroot op 499.000 euro;
- de vzw te veroordelen tot een schadevergoeding wegens misbruik van ontslagrecht, provisioneel begroot op 15.000 euro;
- de wettelijke en de gerechtelijke intrest op voornoemde bedragen, te kapitaliseren van zodra zij betrekking hebben op een volledig jaar;
- het arrest uitvoerbaar te verklaren bij voorraad zonder enig voorbehoud.

De gevorderde rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep werd begroot op 7.700 euro.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

1. De regelmatigheid van het ontslag om dringende reden

a.-

Artikel 35 vijfde, zesde en zevende lid van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt:

“Op straffe van nietigheid, geschiedt de kennisgeving van de dringende reden hetzij bij een ter post aangetekende brief, hetzij bij gerechtsdeurwaardersexploot.

Deze kennisgeving kan ook geschieden door afgifte van een geschrift aan de andere partij.

De handtekening van deze partij op het duplicaat van het geschrift geldt enkel als bericht van ontvangst van de kennisgeving.”

In voorliggende betwisting stelt het arbeidshof vast dat de vzw niet het bewijs levert van het feit dat aan de voorwaarden voor de kennisgeving van de dringende reden werd voldaan, daar geen afgiftebewijs van een aangetekende zending, noch een

gerechtsdeurwaardersexploot, noch een voor ontvangst ondertekend duplicaat van de kennisgeving wordt bijgebracht.

b.-

In haar syntheseconclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 21 januari 2016, vordert de vzw in dit verband te zeggen voor recht dat de kennisgeving van de dringende reden geldig is, hetzij omdat bewezen wordt dat zij aangetekend werd verzonden, hetzij omdat de heer D de nietigheid ervan heeft gedekt.

c.-

De vzw betwist niet dat zij het afgiftebewijs van de aangetekende zending van 2 augustus niet kan voorleggen, doch stelt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat deze brief niet aangetekend werd verzonden, daar voldoende andere elementen aanwezig zijn die het bewijs leveren van de aangetekende verzending, met name:

- de vermelding in de ontslagbrief van 30 juli 2010 dat de kennisgeving van de dringende reden zou geschieden binnen de termijnen en conform de voorschriften van artikel 35 van de Arbeidsovereenkomstenwet;
- de vermelding 'aangetekend' in de linkerbovenhoek van de brief van 2 augustus 2010;
- de reactie van de heer D in een E-mail van 3 augustus 2010, waaruit blijkt dat de heer D de brief van 2 augustus 2010 heeft ontvangen;
- het feit dat de raadsman van de heer D, die in voornoemd bericht 'in cc' stond, meer dan vijf jaar wachtte om de onregelmatigheid op te werpen;
- een betalingsbewijs van een aangetekende zending op 2 augustus 2010;
- de beschadiging van de kopie van de kennisgeving van de dringende reden, die volgens de vzw wijst op een ontvreemding van het afgiftebewijs van de aangetekende zending;
- het antwoord van de heer C op de vraag om de omslag van de kennisgeving bij te brengen.

De vzw argumenteert dat deze elementen (met uitzondering van het laatste), voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens vormen in de zin van artikel 1353 B.W. dat de brief van 2 augustus 2010 aangetekend werd verzonden.

d.-

Opdat sprake zou zijn van een feitelijk vermoeden in de zin van artikel 1353 BW dient aan vier essentiële bestanddelen te zijn voldaan:

- een redenering door afleiding van de rechter;

PAGE 01-00000430792-0008-0018-01-01-4

- die daarbij uitgaat van een vaststaand feit in het geding;
- die daaruit een plausibele gevolgtrekking maakt;
- die hem zekerheid geeft omtrent het onbekende feit.

(vgl. B. Cattoir, A.P.R. Tw. Burgerlijk bewijsrecht, Wolters Kluwer Belgium, Mechelen 2013, nr. 785)

Wat het laatste bestanddeel betreft, geldt dat de rechter feitelijke vermoedens slechts kan aannemen wanneer zij hem zekerheid geven omtrent het bestaan van het vast te stellen feit dat hij uit een bekend feit afleidt.

(vgl. B. Cattoir, o.c., nr. 795 met aldaar aangehaalde vaststaande rechtspraak)

Naar het oordeel van het arbeidshof kan uit het geheel van volgende feiten:

- de vermelding in de ontslagbrief van 30 juli 2010 de kennisgeving van de dringende reden zou geschieden binnen de termijnen en conform de voorschriften van artikel 35 van de Arbeidsovereenkomstenwet;
- de vermelding 'aangetekend' in de linkerbovenhoek van de brief van 2 augustus 2010;
- de reactie van de heer De Troyer in een E-mail van 3 augustus 2010, waaruit blijkt dat de heer C de brief van 2 augustus 2010 heeft ontvangen;
- het feit dat de raadsman van de heer D, die in voornoemd bericht 'in cc' stond, meer dan vijf jaar wachtte om de onregelmatigheid op te werpen;
- een betalingsbewijs van een aangetekende zending op 2 augustus 2010;
- de beschadiging van de kopie van de kennisgeving van de dringende reden, die volgens de vzw wijst op een ontvreemding van het afgiftebewijs van de aangetekende zending;
- het antwoord van de heer C op de vraag om de omslag van de kennisgeving bij te brengen

niet met zekerheid worden afgeleid dat de brief van 2 augustus 2010 aangetekend werd verzonden.

Uit het feit dat de heer D op 3 augustus 2010 reageerde op zijn ontslag, en hierbij mogelijk zelfs aanvaard kan worden dat hij reageerde op de inhoud van de brief van 2 augustus 2010, kan niet worden afgeleid dat deze brief aangetekend was verzonden.

Hetzelfde geldt voor de merkwaardige (want niet voor de hand liggende) reactie op de vraag van de vzw aan de heer D om met de briefomslag op de propen te komen of het feit dat zijn raadsman slechts lang na het ontslag plots ging inroepen dat het ontslag

onrechtmatig was wegens geen bewijs van aangetekende verzending van de kennisgeving van de dringende reden. Dit laatste kan ook verklaard worden door een mogelijk niet vertrouwd zijn van de raadsman van de heer D met de finesses van de technische aspecten van een ontslag om dringende reden.

Dat een aangetekende verzending evenmin kan blijken uit de aankondiging dat de vormvoorschriften van artikel 35 van de Arbeidsovereenkomstenwet zouden worden nageleefd, dat de brief de vermelding 'aangetekend' draagt, dat de vzw op 2 augustus 2010 mogelijk een aangetekende brief had verzonden of dat mogelijk iets aan de kopie van de brief was gehecht en niet zachtzinnig was verwijderd, ligt voor de hand.

e.-

Evenzeer ten onrechte argumenteert de vzw dat de heer D de nietigheid van de kennisgeving van de dringende reden zou hebben gedekt.

Het is wel terecht dat de vzw argumenteert dat de nietigheid van de kennisgeving een relatieve nietigheid is, en evenzeer dat dergelijke nietigheid kan gedekt worden.

Naar het oordeel van het arbeidshof kan de dekking van een relatieve nietigheid enkel worden afgeleid uit feiten, omstandigheden of gedragingen die niet anders kunnen worden uitgelegd dan als een uiting van de wil om de nietigheid te dekken.

Het enkele feit van meerdere jaren te wachten alvorens de nietigheid van de kennisgeving van de dringende reden in te roepen, kan niet worden aanzien als een uiting van de wil van de heer D om de nietigheid ervan te dekken.

2. De opzeggingsvergoeding

a.-

Samen met de vzw stelt het arbeidshof vast dat de heer D geruime tijd nodig heeft gehad om te bepalen tot wanneer de door hem gevorderde vergoeding zou moeten lopen.

Het is immers pas in zijn conclusie, neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 27 maart 2015, dat de heer D betaling vordert van een vergoeding die overeenstemt de periode van met het tijdstip van zijn ontslag tot het ogenblik waarop hij zijn loopbaan normaal beëindigd zou hebben, hetzij op 67 jarige leeftijd.

b.-

Naar het oordeel van het arbeidshof vordert de heer C wel degelijk betaling van een opzeggingsvergoeding, daar hij de gevorderde vergoeding uitdrukkelijk koppelt, in hoofdorde aan de onregelmatige en in ondergeschikte orde aan de onrechtmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst om dringende reden.

De sanctie die aan dergelijke beëindiging van de arbeidsovereenkomst wordt verbonden is een opzeggingsvergoeding, zoals uitdrukkelijk voorzien in artikel 39 § 1 eerste lid van de Arbeidsovereenkomstenwet.

c.-

Met toepassing van artikel 39 § 1 eerste lid van de Arbeidsovereenkomstenwet dient de partij die de arbeidsovereenkomst beëindigt zonder dringende reden en zonder inachtneming van een (voldoende) opzeggingstermijn, aan de andere partij een vergoeding te betalen die gelijk is aan het loon dat overeenstemt met de (eventueel resterende) duur van de opzeggingstermijn.

Voor de toepassing van deze regel dient bijgevolg onderzocht te worden welk loon de heer D verdiende en welke opzeggingstermijn nageleefd diende te worden.

Samenstelling van het jaarloon

Artikel 39 §1 tweede lid van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt dat de opzeggingsvergoeding niet enkel het lopend loon behelst maar ook de voordelen verworven krachtens de arbeidsovereenkomst.

Hierin niet tegengesproken door de heer C becijfert de vzw het jaarloon van betrokkene op 74.652,96 euro, becijferd als volgt:

5.363 euro x 13,92

Opzeggingsvergoeding

Bij ontstentenis van akkoord tussen partijen dient de opzeggingsvergoeding met toepassing van artikel 82 § 3 en artikel 39 § 1 van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaald te worden door de rechter.

De opzeggingstermijn moet bepaald worden met inachtneming van de op het tijdstip van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst voor de bediende bestaande kans om een gelijkwaardige en passende betrekking te vinden, rekening houdend met de hiernavolgende criteria:

anciënniteit: 13 jaar en 9 maanden
leeftijd: 60 jaar
functie: directeur – hoofdredacteur
loon: 74.652,96 euro

mede in acht genomen de gegevens eigen aan de zaak.

(vgl. Cass. 17 september 1975, T.S.R. 1976, 14; Cass. 3 februari 1986, J.T.T. 1987, 58; Cass. 4 februari 1991, R.W. 1990-91, 1409; Cass. 9 mei 1994, Arr. Cass. 1994, 461; Cass. 2 december 2002, Soc. Kron. 2003, 166; Cass. 3 februari 2003, J.T.T. 2003, 262; Cass. 5 januari 2009, nr. S.08.0086.N)

Het aldus vooropgestelde criterium laat niet toe de opzeggingstermijn te bepalen op de periode tussen de beëindiging van de arbeidsovereenkomst en het ogenblik waarop de bediende rustpensioen zou hebben opgenomen.

Rekening houdend met deze criteria heeft de heer D recht op een opzeggingsvergoeding gelijk aan 13 maanden loon en voordelen verworven krachtens de arbeidsovereenkomst.

De verschuldigde vergoeding bedraagt dan 80.874,04 euro, door de vzw correct becijferd als volgt:

74.652,96 euro (jaarloon) x 13/12

3. De vergoeding wegens misbruik van ontslagrecht

a.-

In de algemene betekenis van de term is er sprake van misbruik van recht wanneer een recht wordt uitgeoefend op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bezorgd persoon.

(vgl. Cass. 10 september 1971, R.W. 1971-72, concl. Proc. Gen. W. Ganshof van der Meersch)

Deze fout moet bestaan in de kennelijk onredelijke houding van de werkgever: van misbruik van (ontslag)recht kan sprake zijn wanneer dit recht wordt uitgeoefend op een wijze die de grenzen overschrijdt van een normale uitoefening van het recht door een voorzichtige en zorgvuldige werkgever.

(vgl. Cass. 12 december 2005, J.T.T. 2006, 155)

De bediende mag niet elke onredelijke of onbillijke uitoefening van de werkgever als rechtsmisbruik bestempelen, maar enkel de onbetamelijke uitoefening ervan, d.i. de uitoefening die zo verregaand onredelijk is dat een weldenkend mens in dezelfde situatie daartoe niet zou willen komen.

(vgl. Arbh. Antwerpen 21 maart 1983, R.W. 1983-84, 299)

b.-

Wanneer de bediende een vordering stelt tot betaling van een vergoeding wegens misbruik van recht, dient hij het bewijs te leveren van het feit dat de werkgever zich schuldig maakte aan rechtsmisbruik.

(vgl. Arbh. Bergen 16 oktober 1997, J.T.T. 1998, 385; Arbh. Luik 20 december 1999, Soc. Kron. 2001, 547)

Overeenkomstig de gewone aansprakelijkheidsregeling moet de bediende ook het bewijs leveren van het bestaan en de omvang van de schade die hij beweert geleden te hebben en die onderscheiden is van die welke wordt gedekt door de opzeggingsvergoeding, en van het oorzakelijk verband tussen het rechtsmisbruik en die schade.

(vgl. Arbh. Brussel 29 juni 1982, T.S.R. 1982, 627)

c.-

In beginsel impliceert de onjuistheid van de door de werkgever ingeroepen dringende reden niet dat het ontslag aangetast is door rechtsmisbruik.

(vgl. Arbh. Brussel 29 april 1992, T.S.R. 1992, 373; Arbh. Brussel 21 juni 1993, J.T.T. 1994, 82)

Des te meer geldt hetzelfde wanneer de arbeidsovereenkomst niet onrechtmatig, doch enkel onregelmatig werd beëindigd om dringende reden.

Enkel wanneer de werkgever overgaat tot ontslag om dringende reden, zonder in het bezit te zijn van enig element dat kan wijzen op een fout van de werknemer, kan er sprake zijn van rechtsmisbruik.

Van dergelijk lichtzinnig ontslag is in deze geen sprake: het is pas nadat de vzw een onderzoek heeft gevoerd naar de feiten na op de hoogte gebracht te zijn van de klacht die door de minister werd neergelegd, en na de heer d tot tweemaal toe te hebben gehoord in zijn versie van de feiten, dat de vzw is overgegaan tot ontslag.

d.-

In voorliggende betwisting stelt het arbeidshof vast dat de heer D r geen bewijs levert van het feit dat de vzw zich bij het nemen van een beslissing tot ontslag kennelijk onredelijk zou hebben gedragen.

Het is hierbij niet onbelangrijk op te merken dat de feiten die de vzw aan de heer D. verweet en die zelfs door de procureur des Konings ernstig genoeg werden geacht om vervolging in te stellen, gesteund zijn op onregelmatigheden die door de heer d in de uitvoering van de arbeidsovereenkomst werden gepleegd.

Alle verdere verwijten van de heer D over de houding van de vzw bij het ontslag wijst het arbeidshof af als niet relevant, omwille van het feit dat ze gesteund zijn op niet bewezen intenties die de vzw 'van meetaf aan' zou hebben gehad.

e.-

Volledigheidshalve stelt het arbeidshof vast dat de heer D niet het bewijs levert van het bestaan of de omvang van zijn schade, en geenszins verantwoordt waarom deze op het bedrag van 15.000,00 euro zou moeten worden begroot.

f.-

De vordering van de heer D r tot betaling van een bijkomende vergoeding wegens misbruik van ontslagrecht werd dan ook door de arbeidsrechtbank terecht als ongegrond afgewezen.

4. De kapitalisatie van de intrest

De heer D vordert ten onrechte de kapitalisatie van de intrest.

Met toepassing van artikel 1154 BW kunnen vervallen intresten van kapitalen intrest opbrengen, ofwel ten gevolge van een gerechtelijke aanmaning, ofwel ten gevolge van een bijzondere overeenkomst, op voorwaarde dat de aanmaning of de overeenkomst betrekking heeft op intrest die ten minste voor een heel jaar verschuldigd is.

Opdat dergelijke kapitalisatie van intrest mogelijk zou zijn, is vereist dat de eiser het bedrag van de vervallen intrest zou opgeven dat als berekeningsgrondslag moet dienen voor de kapitalisatie, teneinde de rechtbank toe te laten na te gaan of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 1154 BW werd voldaan.

(Antwerpen 28 oktober 2004, R.W. 2004-2005, 1183)

De heer D laat na dergelijke opgave te doen, zodat zijn vordering tot kapitalisatie van de intrest moet worden afgewezen.

5. De kosten van het geding

a.-

Artikel 1022 derde lid Ger.W. bepaalt dat de rechter op verzoek van één van de partijen of na hen hierover ondervraagd te hebben, en op een met bijzondere redenen omklede beslissing het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan verminderen of verhogen, rekening houdend met de financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Het arbeidshof is van oordeel dat geen van deze hypothesen in voorliggende betwisting voorhanden is, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan worden aangehouden.

b.-

Met toepassing van artikel 2 tweede lid van het KB. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding, wordt voor de toepassing van dit artikel het bedrag van de vordering vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 Ger.W..

Artikel 557 Ger.W. refereert in dit verband aan het bedrag gevorderd in de inleidende akte, met uitzondering van gerechtelijke intrest, gerechtskosten en dwangsommen.

Artikel 618 Ger.W. laat toe dit te corrigeren aan de hand van de som die in de laatste conclusie wordt gevorderd.

In laatste conclusie voor de arbeidsrechtbank vorderde de heer D meer dan 1.000.000,00 euro, zodat de rechtsplegingsvergoeding voor de eerste aanleg bepaald dient te worden op 16.500,00 euro.

In laatste conclusie voor het arbeidshof vordert de heer C meer dan 500.000 euro doch minder dan 1.000.000 euro, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voor deze aanleg 11.000 euro bedraagt.

C.-

Artikel 1017 eerste lid Ger.W. bepaalt dat ieder eindvonnis de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwijst.

Artikel 1017 vierde lid Ger.W. bepaalt dat de kosten kunnen worden omgeslagen zoals de rechter het raadzaam oordeelt, onder andere wanneer de partijen 'onderscheidenlijk omtrent enig geschilpunt in het ongelijk zijn gesteld'.

Het arbeidshof stelt vast dat de heer C in het ongelijk werd gesteld met betrekking tot zijn vordering tot betaling van een vergoeding wegens misbruik van ontslagrecht, en dat de door hem gevorderde opzeggingsvergoeding slechts ten belope van minder dan 20 % van het gevorderde bedrag gegrond is.

Het arbeidshof is van oordeel dat de kosten moeten worden omgeslagen waarbij de heer D wordt verwezen in 4/5 en de vzw in 1/5 van de kosten van het geding.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch slechts gedeeltelijk gegrond;

Hervormt het bestreden vonnis doch enkel voor zover dit de vordering van de heer C tot betaling van een opzeggingsvergoeding ongegrond verklaarde en hem veroordeelde tot de kosten van het geding;

Opnieuw recht doende, verklaart de vordering van de heer D tot betaling van een opzeggingsvergoeding gedeeltelijk gegrond;

Veroordeelt de vzw tot betaling aan de heer D. van 80.874,04 euro opzeggingsvergoeding, te vermeerderen met de wettelijke intrest vanaf 30 juli 2010 en met de gerechtelijke intrest vanaf 29 juli 2011;

Verwijst de heer D. in 4/5 en de vzw in 1/5 van de kosten van het geding, deze kosten in hoofde van de vzw vereffend op 16.500,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank en 11.000,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof en aan de zijde van de heer C. begroot op 16.500,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidsrechtbank en 11.000,00 euro rechtsplegingsvergoeding arbeidshof.

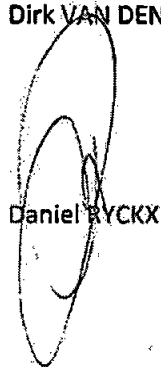

Aldus gewezen en ondertekend door de derde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Daniel RYCKX,
Erik VAN LAER
Philip JOOSTEN
bijgestaan door :

Dirk VAN DEN BROECKE,

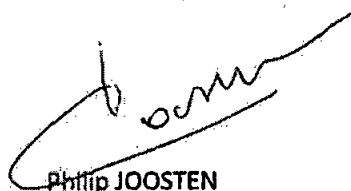
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
griffier.

Daniel RYCKX

Dirk VAN DEN BROECKE

Philip JOOSTEN

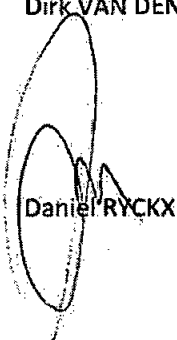
Erik VAN LAER

De heer E. Van Laer, raadsheer in sociale zaken, als werkgever, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

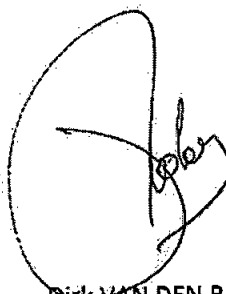
Overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek wordt het arrest ondertekend door D. Ryckx, raadsheer en Ph. Joosten, raadsheer in sociale zaken, als werknemer-bediende.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vrijdag 22 april 2016 door:

Daniel RYCKX, raadsheer,
bijgestaan door
Dirk VAN DEN BROECKE, griffier.

Daniel RYCKX

Dirk VAN DEN BROECKE.

